

# Till minne av Tommy – en kärlekssaga på riktigt

Minnestal vid Tommys begravning på Skogskyrkogården i Stockholm den 16 maj 2023.

"Jag lärde känna **Tommy** och **Marianne** när jag gjorde ett [reportage om Beroendecentrum Stockholms helgmottagning](#) för ett och ett halvt sedan. Vi ingår, liksom många av er vänner i kyrkan här idag, i en skrivargrupp vi kallar ENOUGH!

**Både Tommy och Marianne** gjorde omedelbart ett djupt intryck på mig. Att vara sjuttio år och i många år ha sökt hjälp för beroende och ångest men att inte uppleva att man blir hörd, det sätter sina spår. Att tvingas till snabba nedtrappningar av en nervlugnande medicin man tagit vid sidan av metadonet för att dämpa ångesten, en medicin som enligt forskare ska sättas ut under ett års tid eller mer, är både fysiskt och psykiskt svårt påfrestande.

Att dessutom hotas med att metadonet man har använt i 20 år ska bytas mot en ej likvärdig medicin för att man inte klarat den snabba nedtrappningen, det var Tommy och Mariannes vardag när vi lärde känna varann.

**Att tvingas åka in till mottagningen** för att hämta metadonet sju dagar i veckan år efter år utan en enda dags semester på grund av sidobruket, att aldrig få lugn och ro, det sätter sina spår.

Tommy hade det inte lätt, många av er vänner här i kapellet idag sitter i samma båt. Först med dödlig cancer slapp Tommy åka in till metadonteamet dagligen. Först då fick han vila.

**Nu tänkte jag berätta** om hur Tommy och Marianne träffades. Marianne har döpt denna historia till  
*"En kärlekssaga fast på riktigt."*

På Kronobergshäktet möttes Marianne och Tommy på sjukavdelningen. Marianne blev betagen av Tommy nästan direkt. Hans intensiva, levnadsglada ögon och hans utstrålning kunde hon inte värja sig mot. Själv hade Marianne genomlevt en avtändning och kände sig som en vingklippt liten gråsparv just då.

**Tommy och Marianne hade fulla** restriktioner och Tommy fick inte ens läsa tidningar, än mindre prata med andra intagna. Vakterna var i alla fall hyggliga och lät dem skojprata med varann varje dag då de aldrig pratade brott. Det blev en kul pratstund dagligen och de kände båda att det var något extra i luften.

Plötsligt en dag skulle Marianne flyttas till en annan avdelning. Tommy och Marianne skyndade sig att byta namn och adress och höll därefter kontakten. Under sin första permis kom Tommy och hälsade på Marianne, ett bevakat besök. Marianne kände sig blyg som en skolflicka. När de båda muckat djupnade relationen och Tommy och Marianne gifte sig såsmåningom.

**Tommy och Marianne har genomlevt med-** och motgångar genom livet men svetsats samman. De var inne på sitt trettiosjunde år tillsammans när Tommy blev svårt sjuk och avled av sin sjukdom. Men trots anledningen varför vi träffats här idag hoppas Marianne att vårsolen ska värma oss alla och att vi ska känna gemenskapen vi har med varann.

Till sist och till minne av Tommy vill Marianne och jag säga de här orden. Vi i ENOUGH! har en förhoppning att beroendemottagningarna i Sverige lär sig av många andra länder där man för länge sedan slutat straffa människor som lider av den sjukdom ett missbruk är. Vi kommer att strida vidare – nu även för att hedra Tommy – så att beroendesjuka människors röster blir hörda och det dåliga bemötandet upphör.

Vila i frid Tommy. Nu har du fått lugn och ro tillslut.”

*Talet hölls av Ingela S*

*På bilden syns JJ, Marianne och Tommy som pojke*